

Šárka mě pozvala k sobě domů do Dolního Němčí. Žije tady v dvougeneračním domku s rodiči a prarodiči. Seděli jsme spolu v obyváků, kde pro mě napekla, nachystala různé druhy pití a celkově byla moc fajn. Hned v úvodu rozhovoru mi nabídla tykáni, celkově se nevyhýbala žádným otázkám a několikrát zmínila, že mi náš rozhovor snad pomůže a k něčemu bude.

T: Jak dlouho žiješ v obci?

R: Od narození.

T: Jaký máš vztah k obci, máš to tady ráda nebo ani ne?

R: Když jsem procházela obdobím puberty, tak jsem to tady k smrti nenáviděla. Protože jsem jakoby takový akčnější typ. Jo jako vesnice konec světa, zapadákov, jo, já tady nebudu. Ale čím jsem starší, tak to tady mám radši – krásná krajina, klid. Spousty známých tu mám, jsem členkou folklorního souboru.

T: No a jak ses k tomu folklornímu souboru dostala?

R: Tančím od čtrnácti let, kdy skupinka lidí si řekla, proč neobnovit tradici dožínkových průvodů, no a tenkrát sháněli lidi, kdo by šel tančit a tak podobně no. Místní rozhlas to tady hlásil, no a mamka mě říká „kroje tady máme po prababičce, teda šila kroje, no nechceš to zkusit?“ a tak já jako jó. A vlastně jsem tenkrát nevěděla, do čeho jdu, ale sešli jsme se ohromná parta lidí a já jsem tak už skoro 15 let a takže nemůžu si to vynachválit. Z těch původních členů jsou tam už jen čtyři. Lidi se tam sice prostřídali a jsou tam i mladší generace. Ale my říkáme vždycky, že my spolu zestárneme, jsme tam jedna velká rodina, jezdíme spolu na dovolené, a veškerý volný čas trávíme spolu.

T: To je pěkné tyjo... A studovala si i tady? Jako na základce a na střední?

R: Na základní škole jsem byla tady v Dolním Němčí, střední školu jsme absolvovala v Uherském Hradišti, kam jsem dojížděla, to je asi 17km, tam jsem byla na střední zdravotnické škole.

T: No a pak?

R: Pak jsem šla do Olomouce studovat klinickou logopedii. A tam jsem teda o pěti letech studium ukončila se třemi státnicemi a čtvrtá mi chyběla. A no prostě to nevyšlo.

T: To mě mrzí, ale tak jsem slyšela, že jsou přísní teda...

R: No jo, ale tam byly teda i osobní problémy, to nebudeme rozebírat.

T: V pohodě, to vůbec není klíčové.

R: Takže jsem vlastně po třetím neúspěšném pokusu státnic jsem ukončila studium, bylo mě to doporučeno, že mě vyhodí, a shodou okolností tady odcházela jedna paní, co dělala asistentku pedagoga na mateřskou. A pan ředitel sháněl náhradu, no a v tom momentě já jsem zůstala úplně bezprizorně, že jo – bez titulu, bez ničeho, absolvent, skoro absolvent teda. No, a takže jsem to vzala a začala jsem pracovat tady, no a rok, protože tohle jsem událo, na to, ano březen duben, jsem si podala novou přihlášku, dostala do Brna a jedu od znova na dálkovém.

T: No ale pracuješ teda tady?

R: Ano, pracuju tady. Dodělávám to dálkově.

T: Jak hodnotíš tady základku v Dolním Němčí, to mě můžeš říct aj tak interně.

R: Jo jak to hodnotím? Myslím si, že co se týče úroveň výuky tady na škole, jo my jsme velká škola, už v době jak jsem já tady byla, tak tam bylo 700 dětí a teď jsou slabší ročníky, tak tady máme tak 300 dětí. Je to škola spádová jezdí tady z horního němčí, z boršič u blatnice... A ta úroveň je tady vysoká a už za nás to bylo fajn, jediné v čem škola pokulhává, je výuka cizích jazyků. To je asi problematické na více školách, ale u nás je to teda markantní a chybí kvalitní učitelé no, a pak ty děcka nemají dobré základy, a oni mají, pocti pak, že už to nikdy nedoženou. No ale škola se snaží zapojovat do různých projektů, máme titul etická škola, eko škola a nevím co všechno. Náš pan ředitel s paní zástupkyní toho dělají hodně projektů, do kterých děti zapojujeme, máme i multimediální učebny dobře vybavené a tak.

R: No a teďka si teda ve druháku a tady jako asistent?

Jojo, teďka jsem ve druháku, na komunikačních technikách v tom Brně a tady mám na starost holčičku s kochleárním implantátem.

R: Tyjo a to je co?

T: Kochleární implantát se dává převážně dětem, u kterých je sluchová vada, která je v těžším rozsahu, když to nepokryje sluchadlo. Tak se tam voperuje stromeček, funguje to vlastně jako tady na hlavičce má přijímač a do kochle ji vydává elektrický impuls dráteček.

T: Baví tě ta práce, chtěla bys tam zůstat, nebo chtěla bys radši dělat logopedii?

R: já jsem vždycky chtěla jít spíš do zdravotnictví, do té logopedie do nemocnice, kde neupadáš do stereotypu, tam je to napětí. Přece jenom ta škola je taková pohodička, klídek. Nemáš tam žádné nervy a upadáš do stereotypů a to mě moc nebaví, ale už jsem tam 3 roky a někdy propadám stavům zoufalství a říkám si, že chci pryč. Ale naopak si říkám, kde člověk bude mít tu pohodu klídek a 2 měsíce prázdnin.

T: Jako prázdniny jsou super, moji rodiče taky oba pracují ve školství, takže mají 2 měsíce prázdnin.

R: Jako puberální dítě, si to taky musela proklínat, co? Mám přítele, co má tatku taky učitele, a nesnáší to, kdy vymyslel program na celé prázdniny, a kamarádka taky, co má maminku učitelku.

T: Jo, je to tak no. Tví rodiče pracují, co dělají?

R: Má máma je porodní asistentka a táta je strojní inženýr, ale rodiče jsou rozvedení. Táta ale bydlí o ulici dál, takže jsem s něma pořád a celkově máme spolu dobrý vztah. Žádný stres.

T: Jak vypadá tvůj typický den, jsi tam na plný úvazek, co sem teda postřehla?

R: Jo já mám okolo 47 hodin. Ráno vstanu, osprchuju se, dám se do gala a jdu do práce. Tam jsem převážně čau s tou Sašou. Když někdy není ve škole, tak supluju, si dodělávám pro ni materiály, připravuju se. Jelikož i my při té hodině používáme hodně pomocných materiálů, protože ona má i dizfázi poruchu porozumění, které buď nejsou dostupné, nebo za velké prachy a ty mi škola nekoupí. Takže většinou si to dělám a tvořím sama, a hlavně aby ona se na tom podílela, věděla, a tak. A když není ve škole dělám svoje vypisuju „ívépéčeka“ a tydle ptákoviny. Spolupracujeme s SPC ze Zlína, takže papírování je taky hodně

T.: A co děláš, jak dojdeš domů?

R: Domů přijdu okolo druhé, třetí, jak kdy. Jako já hrozně ráda vařím.

T: Jo a jakou kuchyni?

R: Od české klasiky po různé experiment. takže zkouším nové věci. Ještě jsem teda zatím nezkoušela sushi ale jinak jsme už s přítelem vyzkoušeli kde co. A když teda nejsem doma a nedělám něco na zahrádce nebo tak, tak jsem spíš takový alá kavárenský typ (smích) to je má oblíbená činnost a pak chodíme s kámoškou na jógu, pak taky se souborem občas jezdíme někam po vystoupeních a zbytek času jsem na letišti, jelikož jsem člen aeroklubu a lítám ve větru.

T: Fakt? Co to znamená, že si členem aeroklubu?

To znamená, že si na rok zaplatíš poplatek a máš sníženou cenu pronájmu letadel za sníženou aeroklubovou cenu a podstoupíš výcvik a pak můžeš s tím letadlem létat ve svém volném čase, jezdíš na různé soutěže, soustředění, ale taky se musíš občas starat o to letiště a dobrovolně jim tam pomáhat a uklízet a tak.

T: A ty teda umíš létat, nebo se jen vozíš?

R: Já umím létat ve větroni. Bezmotorové letadlo.

T: A je to těžké?

R: No, leze to hrozně do peněz, ale těžké to moc není se naučit, já jsem spíš technický typ. Nemohla jsem si na to ze začátku zvyknout, na to ovládnání, kdy ten knipl leze do všech směrů, ne jen jak šajtrpáka. Hrozně mě to baví i s přítelem lítáme.

T: Kdo tě na to navedl?

R: On, tam byl o rok dýl než já. A celkově i s těma lidma trávíme hodně času. Třeba jedeme někam na hrad nebo tak. Problém je ten, že se ale většinou času bavíme jenom o letadlech. Dokonce i na tom hradě se někteří pořád baví jenom o letadlech a výlety typu dny nato v Ostravě a tak...

T: A chodíš s něma často do kaváren? Nebo celkově si říkala, že ráda chodíš do kaváren? A máš ráda tady nějakou v Dolním Němší?

R: Nene já převážně jezdím do hradiště, tady snad ani nechodím. Tady v Dolním Němčí jsou jenom hospodské putiky a nemám tu nic oblíbeného. Přiznám se, že tady ani do hospod nechodím. Jako když máme zkoušku s krůžkem v sobotu, tak my už jsme tak líní jít někam do hospody, že radši sedíme v té klubovně, donesem si vínko od vinaře a vykládáme si tam, a když do kaváren tak v Brně a v Hradišti.

T: Jo? A jakou máš ráda v Brně třeba?

R: aeorkafé (smích).

T: Tyjo to fakt existuje?

R: Jo tam na zelňáku to je. Za tím moravským zemským, tam to tam přímo je.

Řekla bych, že je to na styl, nebo to inklinuje k baru, který neexistuje, takže to je drahá snobárna. Tam jsme si minule s přítelem dva hma báče, dva koktejly a osm stovek v... (smích).

T: A zajímáš se o své stravování jakosnažíš se jíst zdravě?

R: ehm.. no snažím se. To je těžko jako holka ze slovácka co má ráda pivo víno a slivovicu a zajídá to bůčkem a tlačenkou, protože to tady tak jako funguje, že jo. Jako pamatujeme si, že když jsme měli zabíjačku na zahradě, když jsem byla malá. Jako náš děda, to jako, to je ještě druhá věc. My bydlíme s babičkou a dědou a děda je výbrný kuchař, takže já mám jeho školu, co se týče pečených mas a tak, ale jako v dnešní době, kdo nejí zdravě, nejí raw jídlo a nejí pohanku, tak je out, tak se snažím orientovat v těchle stylech jídla, když třeba někdo přijde na návštěvu a řekne nejím tohle a tohle, promiň, tak... Jako můj partner je taky takovým že má rád halušky a knedlíky, ale někdy prostě dělám i zdravé jídla. Jsem mu udělala rukolu s rybou a on na mě, co to jako budeme jíst pampelišky. A teď mu to zachutnalo. Takže ho taky učím.

T: Já teďkom odskočím asi trošku jinam. Zajímáš se třeba o dění obce? Třeba fašanky?

R: jo fašank organizujeme. Hody jsou taky jednou za dva roky, taky pořádáme ve spolupráci s obcí. Další akce je dožínky jednou za tři roky spadají do naší sekce, pečení chleba to bude nějak 12. července – to organizujeme zas ze souborem. A jako soubor jsme zakládali tradici vaření trnek, kde máme malé muzeum, kde byl mlýn, která je zrekonstruovaná, a je tam hospoda aj kotel na vaření povidel. Tak jsme si tenkrát říkali, když to tam je, proč bysme to jako nevyzkoušeli, kdysi obrali trnky, vypeckovali a máchali tak dlouho až vznikly povidla. Akce se udělala, dlouhá léta jsme to dělali jako soubor. Dělali jsme to asi deset let, a pak jsme museli jeden rok odjet a teď to má jiný soubor, pěveckému mužanskému souboru tetičky, a my jsme rádi, že máme o starost míň

T:A ty jsi říkala, že spolupracujete s obcí, na nějakých těch akcích, tak jaký je tu třeba fajn starosta?

R: starosta se nám vždycky snaží jako vyjít vstříc. Ne pokaždé se mu ale nápady líbí, nebo spíš jak bysme si představovali. Je tady spousta taky jiných spolků např. zahrádkáři, šachisti fotbalisti apod. a dycky nejvíc peněz jde do fotbalu a my se pak vztekáme, jaktože oni mají takové dotace a makové, že máme malé dotace. Ale když jedem někam dál, tak nám zas obec dá větší obnos.

T: A šlas k volbám v obci, záleželo ti na to?

R: Jojojo letos jsem byla. Letos to bylo takové divoké, že tu vlastně vznikla i proti starostovi strana. Ono se to dost těžko popisuje. To organizoval bývalý místostarosta, tam byly jejich osobní spory do kterých člověk nevidí, která byla proti starostovi. Asi tam byli nějaké soukromé zájmy. Pak tu byla taky další strana, takoví samí movití lidé, a ty taky zbrojili proti starostovi a některým jeho rozhodnutím, co se investič týče, protože se na JZD zřídila bioplynka, která smrdí. Začali se strašným způsobem hejtovat. Pak už to bylo úplně hrozné. Jako už to byly takové věci, jak se dějou ve vysoké politice, např. si vzali kameru na radu obce a natáčeli to a pak starosta řekl to a to a nebylo to pravda a my to máme doložené. A bylo to hodně vyostřené a bylo mi teda starosty hodně líto. Byla to hrozná sviňárna a to bylo takové, těžké.

Pak to bylo takové no nevím, ta jedna strana šla uklízet. Jako pak je tu jeden prostor, kde bývali malé zábavy, pak se to zrušilo a od té doby se tam nic nekoná, je tam podium. V zemi podstavce na lavky a stoly už to asi chátrá od 95 roku a jedna strana se rozhodla „uklidíme hájek“. Co to ale udělá, když ten hájek jednou uklidí? Spíš by to měli zkulturnit a byl by to krásný prostor. Šlo by to zkulturnit jinak.. Tam by byl jako parádní prostor i pro dožínky, kdyby se fakt zkulturnil, tak by to bylo super, je to ve stínu, jsou tam stramy.

T: A proč to teda vážne?

Vážne to ale zas díky nějakým vyhláškám kvůli ekologům a tak. Ale mluvila jsem se starostou a říkal, že se má v plánu v následujících letech nějaká rekultivace, že jako mají v plánu nějak to využít ale jsou tam ty spory, tahanice a tak.

T: Jojo, já jsem slyšela, že máte rozbroje proti a pro starostu a tak...

R: Starostu já znám jako člověka i jako starostu. Má kladné i negativní stránky, tak jako každý člověk. Já vůči němu a jeho starostování mám neutrální postoj, protože samozřejmě vím, že některé věci by šly dělat lépe, než jsou, ale klobouk dolů před ním. Jako zase vím, že od vydupal tolik dotací, spoustu financí, které se jiných obcím nepodařilo např. různé dotace na infrastrukturu a tak. Jako není rok, kdy by tady neprobíhala nějaká rekonstrukce nebo tak

T: Já zase skočím trošku někam jinam. A odkud získáváš informace, co se kde bude dít, vím, že asi ze souboru, ale jestli třeba i rozhlasem, doma a tak?

R: Tady v Dolním Němčí, a jsou všichni ostatní z toho na větvi, že máme rozhlas. Když za mnou někdo přijede tak jsou dicky z toho vyvalení, že slyší. Tady se ve tři hodiny se spustí rozhlas – dechulka, a pak se tam hlásí takové ty základní info např. sběr papíru, fotbalový program, kulturní program. On ten rozhlas je dycky jako je na každém začátku ulice jeden rozhlas. To je fakt super a funguje to regulárně. Dokonce to, ale to teda pak zrušili, fungovali i v neděli v jednu blahopřání ale to už je zrušené. Oni dycky zaplatilo se za blahopřání, donesli za to stovku, řekli si písničku, no a Františkovi Juřenčákovi se přeje k 80narozeninám a celá obec věděla, že má Juřenčák narozeniny. Ale to už teda v tu neděli není. Teď to občas hlásí ve všední dny. Pak jsou i ty morbidní, hlásí ty smuteční oznámení, když někdo umřel. Co je taky takové, že zvoní umíráček, když někdo umře. A rodina, že děkuje za dary a za podporu. A co je ještě takové retro, že zvoní umíráček, tady u hřbitova.

T: Takže tu máte spoustu kulturních akcí, rozhlas, tradice..

R: Snažíme se, jako je tu taková pospolitost. Jako když je nějaký spolek, tak se dycky sejde nějaká dobrá parta. Jako teď tady byl košť vína, kteří pořádali místní vinaři, a měli 300 vzorků a bylo tam přes 200 lidí. Dokonce i někdo ze zahraničí. Takže to bývá docela jako taky tradiční

T: Ty ty akce navštěvuješ i mimo ten spolek, třeba jako košť?

R: jo jako nakonec jsme tam se setkali se souborem, protože tam hrála cimbálovka, tak jsme si večer zatančili a byli jsme spokojeni. To se tak řekne vždycky deme? Deme! (Smích) . takže i tak jsem se souborem. Teď je tady i jeden klučina a on je takový komediant a moc hezky zpívá a hraje na kytaru a hraje a občas dělá kulturní večery

tady na tom muzeu a hraje a zpívá písničky Karla Kryla. Takže je to dobré, že když už tam deš, tak aspoň posloucháš písničky. Tady fakt se ti lidi snaží. Docela nedávno vznikly šibřinky, fašanky s maskama i s pochováváním basy. Problém je v tom, že to bývá v kulturáku a tam se ti lidi ztratí, když je tam třeba 200 lidí a to nás pak mrzí a lidi se pak i rychleji ztráci, že tam jakoby vlastně nikdo nebyl.

T: No a teď se konečně dostáváme k těm médiím. Co teda čteš, na co koukáš v televizi?

R: na televizi moc nekoukám,. To aby sis jako zapla to ne. Občas koukáme s partnerem na ČT2 na dokumenty a historii, na to koukám hlavně, když žehlím, ale spíš si pouštím filmy na DV, co mám svoje oblíbené a to jsou hodně historické.

T: A čteš?

R: Čtu taky hodně. Čtu od beletrie přes sci-fi, fantazy, Tolkiena až po filozofické úvahy, meditační knížky. To mám od mojí mámy, ta prostě čte, my jedem na dovolenou a ona si bere velký kufr knížek, takže my hodně čteme a široký žánr.

T: a co noviny?

R: Denní tisk jo. Dokonce u nás třeba je zvykem, že spousta má objednané právo a každou sobotu máme ve schránce právo, a to víme, že nejsme jediný, to vím, že ta holčina co to roznáší toho nese plna. Takže to je taková tradice, že v sobotu u snídaně se o ně tahá.

T: Proč právo?

R: To je já nevím, možná jako, že to dřív bylo rudé právo, no a taková tradice. Možná je to zakořeněno tím, že dřív to byly takové nejdostupnější noviny. Jako já si občas koupím mladou frontu, občas lidovky a maminka je hodně na časopisy jako žena a život a podobné bláboly.

T: A to nečteš, jo? Já třeba někdy jo.

R: a tak to víš, že si občas taky čtu, třeba ty trendy a občas jsou tam i zajímavé trendy co se týče psychologie. Já mám taky ráda křížovky, v tom právu je dobrá dycky.

T: A co těm tam baví nejvíc zpravodajství, zahraniční novinky, názory?

R: vždycky ráno na mobilu se mrknu, jak my říkáme s přítelem, co je nového ve světě. Ať už je to vybuchnutí sopky apod. Tak to docela sleduju a snažím se mít přehled. Jako když někde sedím, tak abych věděla která páčka a dokázala se o těch věcech bavit. Je pravda, že když čtu články o politice tak se zlébím no. Politika mě vždycky naštvě, no a hodně mě baví věci ze světa např. koktejl na novinkách, fejetony mám taky ráda – zamyšlení se nad problematikou, která je totálně zbytečná to je úplně to

nej, ty mám ráda (smích). V pátek vychází slovácký deník a občas máma koupí dobrý den s kurýrem, což jsou zase regionální noviny z hradišska.

T: Máte i nějaké zdarma noviny?

R: Ne nemáme žádné. Občas chodí to 5+2 nebo jak, ale to je tak tenké a nic tam není.

T: A na facebooku si často a k čemu ho používáš?

R: primárně mám facebook jako komunikační kanál, tos asi viděla, že reaguju hned, a druhá věc ho mám i v rámci organizování věcí v souboru a zkoušek at už jsou to akce, které pořádáme a tak nebo i výlety a plány na víkend a volné dny. Ano, občas ale to teda dělám jednou za dva za tři dny a občas projedu ty příspěvky na zdi. Mám tam lajknuté nějaké stránky.

T: A sleduješ tam třeba i nějaké osobnosti.

R: Nene a to vůbec..

T: Ještě poslední otázka jestli můžu. A chodíte do kostela?

R: babička nás vedla k víře, Babička chodí pravidelně každou neděli. Já to flákám velkým způsobem. Děda to tiše toleruje, to babičino a dycky mě říká: jako já to nechápu představ si kolik válek a všeho bylo způsobeno v církvi a víře a vždycky tak nějak o tom nechce mluvit. Já si myslím, že on má jiný názor než babička, ale děda se s ní nehádá. Mamka mě taky občas vede k víře, tak když se někdy v neděli brzo vzbudíme, tak se hezky oblečeme a jdeme do kostela. Jako ten kostel je taky spojen s akcema se souborem. Třeba když jsou hody, tak se nosí dary do kostela. Taky na dožínky jdeme posvětit např. pecen chleba a tak. Potom např. svaté Cecilky, to je patronka hudebníků, tanečníků, tak na Cecilku nás tetičky ženou do kostela. Oni teda občas chodí i v kroji. Pak máme na Vánoce tradici. Po večeri vždycky kluci kolem šesté se oblečou do krojů a jdou obejít holky po koledě ze souboru. Počkej ti to všechno ukážu (rozhovor končí tím, že mi ukazuje kroje a ty cinkátka).

